

המסיבות אינן משמשות מקום לויכוחים על ספרות או אמנות: בני הנעורים חוששים שיצחקו להם. הם מבכרים לדבוק במכנה ה"משותף היחיד המאחד אותם: השעשועים בערב־שבת.

אולם אין הם מסתפקים בבילוי בערבי־שבתות. במשך השבוע, הם מתאספים ב"דירות שונות, הולכים לראות סרטים, מניחים לנערות לשלם תמורת כרטיסיהן. נעירות רבות מצאו להן חברים בחברות אלה, ונערים רבים מצאו להם חברות. לבכות רבים נשברו — ושבו ונרפאו.

רמה שכלית אחידה

"מובן מאליו שאנו רוצים לשתף במסיבות שלנו נערות יפות תואר", אמר שלמה (17), בסרקו את שערו המסולסל, "אבל אנו מב"כרים חברה/מנית על פני כל יפהפיה גר־דמת".

מאחר שרוב החברים לומדים באותן ה"כתות (הנערות לומדות, בדרך כלל, בכיתה נמוכה יותר מהנערים) ובאותם בתי־הספר, הם מנסים לשמור, על רמה שכלית אחידה. אין הם מהססים להפטר מאנשים בלתי־רצויים: הם פשוט מפסיקים להזמין אותם למסיבות. אם, להיפך, הם רוצים בנוכחותו של אדם או זוג מסויים, הם מזמינים אותם לכל המסיבות. מקרים אלה הם נדירים ב"יותר.

שיחות בפתחי בתים

המסיבה נסתיימה בשעה 11.30, כאשר חז"רו הוריה של אטי הביתה ומצאו את דירתם במצב של תהוה־ובוהו. אטי הרגיעה אותם בחיוכה הרגיל: "אשטוף את הרצפה וה"כלים; אבל אעשה זאת מחר. היום אני כה עייפה!"

האורחים עזבו את המקום זוגות וזוגות. הנערים ליוו את חברותיהם הביתה. הם ניצבו בשעת לילה מאוחרת על המדרכות, בפתחי בתים, שוחחו בהתלהבות ללא רצון להפריד.

"שלום, אורי! להתראות מחר!"

"ליל מנוחה, אילנה! אל תשכחי: ביום־הששי הבא נפגשים אצלי."

אמנם החברה הסאלונית היא פרי הווי המערב, ובעיקר ההווי האמריקאי. אולם ישראל הוסיפה לה גם גוון מזרחי: עוד במחנה הגדניע בעין־יהב היו חווה, דוֹקה הגיינג'ית, ינקלה, גיורא ועמשי לוי, בנו של בעל זפוט, רגילים להתאסף בערבים מסביב למדורה, לתופף ולשיר משירי המזרח. גם במסיבות בעיר הם אוהבים להיזקר "בימים הטובים ההם". אין כל צורך בתזמורת כלי המטבח משמשים תחליף מצוי, זול יותר, נוח יותר להשגה, אפילו רועש יותר.

היקוי למערב או למזרח?

עניבה היא פרט חשוב בלבושו של גנדרן. יצחק בוחר בעניבות אמריקאיות רועשות. בחברה אומרים שאפשר לשמוע אותן.

דג מלוח

שקט לערב רועש. אורי מלווה את אילנה ברחובות הרדומים של תל־אביב. כדגיל עליה למות בבית ב"ו, לרגל המסיבה הנרשמת במיוחד להזמין בימינו.

סיום

שואלת בחיך חמוד נצחיה ספיבק, לאחר שאיחרה. נפתלי בינסטוק עונה כגיטלמן אמיתי: "לא, לא, לגמרי לא."

"איחרתי?"

חיים יקר היה רעב. אצבעותיו העסוקות בפריטה על פסנתר, לא הצליחו לחסוף מהמגשים. נצחיה הגישה עוגה אל פיו. יענקלה עומד בצד ונהנה.

"רעב"